

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph. D a JUDr. Jarmily Dáskové v právní věci žalobce **L.S.**, bytem ..., zastoupena Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, za účasti: **1) T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Praha 4, Tomíčková 2144/1, zast. Mgr. Nikolou Živcovou, advokátkou se sídlem Brno, Václavská 3, **2) Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem Praha 10, Vinohradská 167, **3) Doc. Ing. Vladislav Singule, CSc.**, bytem Brno, Píškova 685/14, **4) Česká republika – Ministerstvo obrany, Vojenská ubytovací a stavební správa**, se sídlem Brno, Svatooplukova 84, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17.8.2010, krajskému soudu doručeno 19.8.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného – Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 19.5.2010, čj. MMB/0050576/210, sp. zn. OÚSR/MMB/0168147/2009/6 a rozhodnutí úřadu městské části města Brna, Brno – Bystrc, odbor stavební ze dne 24.4.2009, č.j. SÚ/08-21058, sp. zn. OST/OBC/1854-08/Kri.

Rozhodnutím správního orgánu II. stupně – Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 19.5.2010, č.j. MMB/0050576/2010, sp. zn. OÚSR/MMB/0168147/2009/6 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – odboru stavebního úřadu městské části města Brna – Bystrc, č.j. SÚ/08/21058, sp. zn. OST/OBC/1854-08/Kri ze dne 24.4.2009 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vydáno územní rozhodnutí č. 102 na základě žádosti společností T-Mobile Czech Republic, a. s. se sídlem v Praze a Vodafone Czech Republic, a. s. se sídlem v Praze na umístění stavby „Základové stanice T-Mobile Czech Republic, a. s. 607 15 Brno – Kníničky, základnové stanice Vodafone Czech Republic, a. s. 191 78 Brno – Přehrada, umístěné na parcelách č. ...katastrální území ...“.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, které však bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu bylo odvolacím orgánem potvrzeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, a to jednak z toho důvodu, že v rozporu s ust. § 19 správního řádu byl sice pořízen protokol, ale nebyl proveden řádně. Dokument s názvem protokol neobsahuje v rozporu s ust. § 18 odst. 2 správního řádu jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která dokument sepisovala. Osoba, která dokument s názvem protokol sepsala, sdělila přítomným účastníkům, že si pouze dělá poznámky a že řádný protokol bude teprve dle poznámek vypracován. V předmětné věci nebylo provedeno řádné veřejné ústní jednání, neboť na tomto jednání nebyl sepsán řádný protokol, který by obsahoval skutečné znění námitek.

Žalovaný uvedené námitky v odvolacím řízení uvedl, že jediným nedostatkem protokolu bylo neuvedení funkce oprávněné úřední osobě a v ostatním nebylo podáno proti protokolu žádných námitek ani stížnost.

Žalobce na základě výše uvedeného se neseznámil s obsahem tohoto dokumentu a v domněnku, že mu bude později předložen řádný protokol, nevzněl proti protokolu námitky. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí nezdůvodnil podané námitky a nebyl odstraněn nedostatek veřejného ústního jednání a protokolace.

Dále v žalobě žalobce namítal rozpor dokumentace s vyhláškou č. 503/2006 Sb., neboť ve výkresové části dokumentace pro územní řízení není uvedena kóta úrovně terénu ± 0 a ani není uvedeno, k jaké nadmořské výšce se tato kóta vztahuje a u základové konstrukce věže a základové patky věže rovněž zcela chybí kóta. Z výkresové části projektové dokumentace není zřejmé, jaká bude absolutní výška ani absolutní hloubka stavby. Nesouhlasí s žalovaným, který tuto námitku odmítl s tím, že se jedná o požadavek nad rámec povinných náležitostí dokumentace pro územní řízení.

Další žalobní námitkou je nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný se k opakované námitce žalobce, že na pozemku parc. č. ... se nachází vodovodní potrubí a vzhledem k nedostatku projektové dokumentace a nedostatečnému zjištění skutkového stavu se žalobce obává, že dojde k porušení předmětného vodovodního potrubí, z něž je zásobován vodou.

Jako další bod žaloby namítá nezákonný postup žalovaného ohledně závazných stanovisek. V tomto žalobním bodu žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS 9As 88/2008 ale nespecifikoval přesně svoji námitku, neboť pouze uvedl, že byla vydána závazná stanoviska, a to kladná ale stavební úřad se s tímto souhlasem měl zabývat a v tom vidí žalobce rozpor, neboť stavební úřad má povinnost zabývat se z úřední povinnosti všemi rozpory. V tomto případě tento bod není jasně specifikován.

Zřejmě na výše uvedený bod navazuje námitka nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Žalobce má na mysli závazné stanovisko KHS Jihomoravského kraje ze dne 21.11.2008, č.j. 4356/2008/BM/HOK, kde je vysloven pouze předpoklad, že předmětná stavba vyhoví ustanovení nařízení vlády č. 1/2008 Sb. Uvedené stanovisko je tedy založeno pouze na předpokladu, nikoliv na zjištěném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v tom vidí porušenou zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Namítá zde i stanovisko ministerstva zdravotnictví, které ve svém dopise ze dne 29.10.2009 č.j. 49226/2009 – OVZ – 32.2-21.10.2009, kterým došlo k potvrzení závazného stanoviska KHS k námitkám žalobce uvádí, že se mohl seznámit s výpočtem elektromagnetického pole, který byl podkladem závazného stanoviska KHS ve spise vedeném stavebním úřadem a námitku nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska z důvodu neexistence podkladového výpočtu označil za spekulativní. Žalobce namítá, že se nemohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, resp. vzhledem k neexistenci podkladů ve spise SÚ a KHS je rovněž závazné stanovisko nepřezkoumatelné. Nesouhlasí s žalovaným, který uvedl, že výpočet elektromagnetického pole není podkladem územního řízení ve smyslu vyhl. č. 503/2006 Sb.

Dále nesouhlasí s rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, oddělení ochrany a tvorby životního prostředí (dále jen MMB OŽP) ze dne 25.9.2006 sp. zn. ŽP/S 673/38944/06/Navr. č.j. ŽP/38944/1/06/Navr, udělující souhlas ze zásahem do krajinného rázu, neboť toto rozhodnutí nemůže být podkladem předmětného územního řízení o umístění předmětné stavby, neboť toto rozhodnutí se vztahuje na jinou stavbu, než která je předmětem napadeného územního rozhodnutí. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a dále se také nevypořádal s namítaným rozparem mezi podmínkami vyjádřenými Ministerstvem obrany ČR, Vojenské ubytovací a stavební správy Brno a rozhodnutím MMB OŽP a s neodůvodněným vybráním jedné z rozporných podmínek do územního rozhodnutí. Také se nevypořádal v namítanými nedostatky výkresové části projektové dokumentace, z které není zřejmé, jaká bude absolutní výška ani absolutní hloubka stavby.

Uvedená stavba není v dané ploše ani podmíněně přípustná, je umístěna zcela v rozporu s územním plánem. V této námitce především polemizuje žalobce s tím, že předmětná stavba nezajišťuje pouze bezprostřední obsluhu předmětné funkční plochy, nýbrž má sloužit k dálkovému přenosu, ze spisu není zřejmé, jak žalovaný k danému zjištění dospěl. Také nesouhlasí s tím, že žalovaný stavbu svým charakterem zařadil mezi veřejně prospěšné stavby tak, jak je vymezuje obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 2/2004 ve znění pozdějších vyhlášek, v příloze č. 2 veřejně prospěšné stavby – úsek technická vybavenost – spoje. Z toho důvodu považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Je vytýkána dále nedostatečnost závazného stanoviska orgánu ZPF. Žalobce nesouhlasí se závazným stanoviskem Magistrátu města Brna, odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství ze dne 26.3.2009, č.j. MMB/0063494/2008, sp. zn. OVLHZ/MMB/0055709/2008, neboť dle žalobce se závazné stanovisko vztahuje k jiné stavbě, než je předmětem územního rozhodnutí. Jeho námitka se vztahuje k situování nového sjezdu na parcele č. .. v k.ú. .. a podkladem žádosti o územní rozhodnutí není rozhodnutí odnětí ze ZPF pro účely nového sjezdu. Nesouhlasí také s vyjádřením žalovaného, že se jedná o bezobslužný provoz a že žadatel nežádal o povolení umístit sjezd v rámci umístění základnové stanice. Jedná se o bezobslužný provoz a tudíž nebylo zapotřebí sjezd vybudovávat. Žadatel tedy neměl důvod požadovat odnětí pozemku parc. č.... k. ú. ... ze ZPF a jeho neuvedením v závazném stanovisku OVLHZ MMB nemohlo dojít k porušení zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu v platném znění. Žalobce s vyhodnocením námítky nesouhlasí. Žalobce je přesvědčen, že nový sjezd, jakožto jeden ze dvou objektů předmětné stavby je součástí předmětné umísťované stavby a je tak i pro tento stavební objekt nutno vyžadovat odnětí zemědělské půdy ze ZPF.

Žalobce také vytýká nedostatečné vypořádání se s námitkou hlučnosti záložního zdroje. Žalovaný uvedl, že záložní zdroj elektrické energie nemůže být předmětem územního řízení, přičemž použití záložního zdroje elektrické energie tzv. diesel adregátu by přicházelo v úvahu pouze v případě poruchy, a to krátkodobě. Podle žalovaného mají diesel adregáty certifikáty o bezhlučnosti a o vyhovění zvláštním právním předpisům a normám platným v ČR. Obavy z hluku těchto adregátů, které nejsou součástí umísťované stavby a nemusí být tedy vůbec použity, jsou neopodstatněné. Žalovaný uvedenou námitku vyhodnotil, že je zcela mimo rámec vedeného řízení. S tím žalobce opětovně nesouhlasí.

Nebylo z hlediska žalobce žalovaným uspokojivě vysvětleno, že stavba vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí a že předmětná stavba byla posouzena před podáním žádosti o vydání rozhodnutí. V žádosti však nebylo doloženo stanovisko příslušného úřadu k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí a toto stanovisko nebylo ani podkladem územního řízení. Žalovaný se v napadeném odvolacím rozhodnutí uvedenou námitkou nijak nezabýval. Stavební úřad nesplnil svoji povinnost uloženou mu ust. § 17 odst. 1 správního řádu, neboť spis územního řízení neobsahoval soupis všech svých součástí. Bylo tedy pro žalobce zcela nezjistitelné, co bylo ve skutečnosti vše podkladem územního řízení, kdy tyto dokumenty byly založeny do spisu. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí zdůvodnil, že účastníci mohli nahlížet do spisu a pořizovat si kopie ale žalobce je toho názoru, že některé podklady nebyly součástí spisu vůbec např. elektromagnetický výpočet a u jiných nebylo účastníkům umožněno poříditi si kopie. Žalobce tak nemohl posoudit, zda a co ve spise chybí.

Závěrem navrhl žalobce zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požádal o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15.11.2010 uvedl, že pokud jde o doručování územních rozhodnutí, byl použit speciální právní předpis zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a to ust. § 92 odst. 3. Stavební zákon odvíjí způsob doručování územního rozhodnutí, stejně jako oznámení o zahájení územního řízení od skutečnosti, zda je pro dané území vydán

či schválen územní plán nebo regulační plán. Je-li tomu tak, doručuje se územní rozhodnutí žadateli, obci a dotčeným orgánům jednotlivě, ostatním účastníkům řízení uvedeným v ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona se doručuje veřejnou vyhláškou. Ve věci žalobce bylo doručeno veřejnou vyhláškou. Zástupce žalobce se seznámil s obsahem územního rozhodnutí vyvěšeným na úřední desce (mohl tak učinit i přes zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup) a že tímto postupem k porušení jeho procesních práv nedošlo.

K jednotlivým žalobním bodům se žalovaný vyjádřil následovně:

K námitce pořízení protokolu z nařízeného veřejného ústního projednání ze dne 19.2.2009 uvádí, že veřejnou vyhláškou ze dne 15.1.2009 bylo řádně oznámeno zahájení územního řízení a nařízeno veřejné ústní projednání na den 19.2.2009 s uplatněním koncentrační zásady, že účastníci řízení a veřejnost se mohli s navrženým záměrem seznámit a vznést k němu své námitky a připomínky, a to nejpozději při veřejném ústním projednání. Z jednání byl pořízen protokol, jehož součástí byla prezenční listina, na které je na prvním místě uvedena vedoucí stavebního úřadu UMČ Brno – Bystrc s titulem, jménem a příjmením I.K. s podpisem. Pokud s obsahem protokolu účastníci nesouhlasili, měli zvolit postup, kterým zákonná úprava nabízí v ust. § 18 odst. 3 správního řádu, tj. uvést své námitky a protokol nepodepsat, což by muselo být do protokolu zaznamenáno. To se však nestalo, nikdo se neohradil a přítomní připojili své podpisy i pod obvyklé skončeno, přečteno, podepsáno. Žalovaný pouze připouští, že nebyla v protokolu uvedena funkce oprávněné osoby a tento drobný nedostatek nemohl v žádném případě ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí. Co se týče navrženého důkazu – výslech svědků, to nepovažoval odvolací správní orgán za relevantní, neboť i důkaz svědeckou výpovědí dle ust. § 55 odst. 1 správního řádu lze uplatnit ve správním řízení pouze u osob, které nejsou účastníky řízení. Jako svědka nelze ve správním řízení vyslýchat jeho účastníka. Žalobce se v odvolání pouze formálně vyjádřil k nesprávnostem, které podle něho vedly k tomu, že se územní rozhodnutí nevypořádalo se všemi jeho námitkami, tak tuto měl vznést na veřejném ústním jednání konaném v rámci prvostupňového řízení o vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce toto své oprávnění neuplatnil a proto žalovaný uvádí, že v souladu s ust. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí správními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží, neboť výše uvedená drobná vada se nemohl promítnout žádným způsobem do vlastního územního rozhodnutí.

K rozporu dokumentace s vyhl. č. 503/2006 Sb., žalovaný tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť žalobce odkazuje na přílohu č. 4 vyhl. č. 503/2006 Sb., část D, bod 2 písm. b) a zde je zřejmé, že se k umísťované stavbě vůbec nevztahuje. V námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu je opět opakováno domnělé ohrožení dodávky pitné vody žalobce umístěním navrhované stavby a obavy z porušení vodovodního potrubí. Žalobce byl v územním řízení účastníkem z titulu vlastnictví k pozemkům parc. č. ... a stavby pro rodinnou rekreaci e.č. 937 umístěné na pozemku parc. č. .. v k.ú.... Ke stavbě vodovodního řádu na pozemku p.č. .. v k.ú. ..., ve vlastnictví pana M.P. , s nímž má žadatel o umístění stavby právní vztah řádně ošetřen, nemá žalobce vlastnické ani jiné věcné právo a proto mu nepřísluší v rámci územního řízení uplatňovat námitky týkající se hrozícího poškození či nemožnosti oprav stávajícího vodovodního řádu. Žalovaný zdůraznil, že dle ust. § 52 správního řádu je uložena účastníkům řízení povinnost označovat důkazy na podporu svých

tvrzení. Žalobce však v daném případě existenci práva k vodovodnímu řádu neprokázal. Naopak ze smlouvy o dodávce vody z vodovodu pro veřejnou potřebu uzavřené mezi M.P. a Brněnskými vodárnami a kanalizacemi nevyplyvá, že by ke stavbě vodovodu ve vlastnictví BVaK s.r.s. měl žalobce jakákoliv práva.

K námitce nezákonného postupu žalovaného ohledně závazných stanovisek a nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska krajské hygienické stanice žalovaný uvádí, že podle ust. § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona. Tento úkon není samostatným rozhodnutím ve správním řízení (pokud to výslovně nestanoví zvláštní zákon) a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. V případě pochybností účastníků územního řízení nebo rozhodujícího správního orgánu, stanoví ust. § 149 odst. 5 správního řádu jediný možný prostředek nápravy, a to přezkumné řízení u správního orgánu nadřízeného správního orgánu, který závazné stanovisko vydal. Jestliže dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu směřuje odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska u tohoto nadřízeného orgánu. To se stalo v projednávaném případě, kdy si odvolací správní orgán vyžádal u Ministerstva zdravotnictví ČR potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice JMK, u Ministerstva vnitra – generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru JMK a u Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství potvrzení nebo změnu závazného stanoviska OVLHZ Magistrátu města Brna týkajícího se vynětí ze ZPF. Oslovené nadřízené správní orgány bez dalšího potvrdily závěry závazných stanovisek svých podřízených orgánů, což odvolací správní orgán rozvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že pokud napadne účastník řízení odvolání meritorní rozhodnutí ve věci samé v přímé souvislosti s obsahem závazného stanoviska, které tímto odvoláním zprostředkovaně zpochybní, správní orgán není ani v odvolacím řízení oprávněn obsah závazného stanoviska jakkoliv zpochybňovat či přezkoumávat. Jediným zákonným postupem je výše popsaná součinnost nadřízenými orgány. Zákon v těchto otázkách stanovil zcela jasná pravidla a není možné, aby se rozhodující správní orgán mohl přiklánět k názoru jedné či druhé strany a musel vyvracet nesmyslné domněnky žalobců týkajících se závěrů nejvyšších správních orgánů v oboru, když to zákonná úprava nepřipouští. Námitky žalobce směřovaly pouze do stanovisek závazných, jež jsou pro výrok rozhodnutí závazná a jejich správnost a zákonnost přezkoumaly nadřízené správní orgány, takže žalovaný neměl již další zákonné prostředky, jak případně námitkám žalobce v odvolacím řízení vyhovět.

K námitce ohledně nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Krajské hygienické stanice žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení není povinen zjišťovat, zda KHS JMK vede či nevede spisovou agendu při vydávání svých závazných stanovisek nebo zda má ve vedeném spisu založen i výpočet elektromagnetického pole. Žalovaný v tom nespatřuje nezákonnost postupů, když v případě pochybností může nanejvýš dát závazné stanovisko přezkoumat nadřízenému správnímu orgánu. To také žalovaný učinil a poté, co od Ministerstva zdravotnictví obdržel potvrzující závazné stanovisko, neměl již jiné procesní prostředky, než jej vzít za závazný podklad pro územní rozhodnutí a učinit závěr o tom, že z hledisek tímto závazným stanoviskem posuzovaných, je projednávaný záměr v souladu. V opačném

případě by žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 – správní řád.

Ohledně tvrzené zastaralosti rozhodnutí OŽP MMB, jímž byl žadateli udělen souhlas se zásahem do krajinného rázu je třeba uvést, že toto rozhodnutí bylo v době řízení o žádosti žadatelů o vydání územního rozhodnutí v materiální právní moci, bylo proto nezrušitelné a nezměnitelné ze strany správního nebo jiného orgánu. Podle ust. § 57 odst. 3 správního řádu je správní orgán v otázkách, jež mu nepřísluší rozhodovat, pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů vázán. Žalovaný neměl v územním řízení prostředky, kterými by mohl zohlednit námitky žalobce týkající se podkladů rozhodnutí, posuzování zásahů do krajinného rázu ze strany OŽP MMB nebo jeho aktuálnosti. Žalovaný tyto své důvody v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání také řádně vysvětlil a uvedl, že do pravomocného rozhodnutí jiného správního orgánu mu nepřísluší zasahovat. Tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí je proto neodůvodnitelná. Z výroku rozhodnutí, který je pro správní orgány závazný, je zřejmé, že na pozemku parc. č. .. v k.ú.... může žadatel z hlediska ochrany zájmů dle zákona o ochraně přírody a krajiny umístit stavbu příhradového stožáru Koras TN 35 o výšce 35 m nad úrovní přilehlého terénu. Na stožáru bude umístěn anténní systém a technologie bude umístěna v kontejneru. Základnová stanice bude oplocena. Z daného nevyplývá, že podmínky rozhodnutí MMB OŽP nevedou k závěru, že souhlas, který byl vydán, se týká jiné stavby nežli té, která byla projednávána v proběhlém územním řízení.

K tvrzené námitce, že se žalovaný nevypořádal s namítaným rozporem mezi podmínkami vyjádření Ministerstva obrany ČR, Vojenské ubytovací a stavební správy Brno a rozhodnutí OMB OŽP a s neodůvodněným vybráním jedné z rozporných podmínek do územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že nelze přisvědčit žalobci, že podmínky vyjádření Vojenské ubytovací a stavební správy a rozhodnutí MMB OŽP si odporují. Ačkoliv podmínkou MMB OŽP v rozhodnutí bylo opatřit stožár nátěrem v barvě holubičí šedi, nebylo opatření jiného nátěru podmínkou ve vyjádření VUUS. Podmínkou bylo opatřit stožár výstražným překážkovým značením obecně, je však více možných provedení takového značení, například použití výstražných návěstidel. Vzhledem k tomu, že žadatel o územní rozhodnutí je vázán podmínkami rozhodnutí OŽP MMB přímo, je nasnadě, že je povinen opatřit stožár právě takovým výstražným překážkovým značením, jež s požadavkem OŽP MMB nebude v rozporu. Žalovaný neměl podmínky uvedených dotčených orgánů za rozporné a tudíž neměl důvod územní rozhodnutí rušit. Jak už bylo výše uvedeno, žalovaný není nadán pravomocí zkoumat, zda souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny, jenž byl vydán ve formě rozhodnutí, je aktuální či nikoliv. Právní účinky rozhodnutí na rozdíl od závazného stanoviska, nejsou časově omezeny, nabytím právní moci rozhodnutí tak adresátovi rozhodnutí svědčí práva v rozhodnutí přiznaná. Právní moci rozhodnutí je tímto rozhodnutím vázán, jak vlastní správní orgán, jenž jej vydal, tak jsou jím vázány také ostatní správní orgány. Nelze mít za to, že by charakter krajinného rázu v dané lokalitě příliš změnil, neboť podle názoru žalovaného nemůže dojít ke změně charakteru krajiny v takto krátké době a bezvýznamnějších zásahů do ní. K novému posuzování stavby navíc brání překážka věci pravomocně rozhodnuté.

K námitce rozporu stavby s územním plánem žalovaný odkazuje na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, který stanoví, že v nezastavěném území lze v souladu s charakterem území umísťovat mimo jiné technickou infrastrukturu. Zároveň žalovaný doplnil odůvodnění

o argumentaci Ústavu územního rozvoje, který zastává názor, že stavby základnových stanic mobilních operátorů v území, které se podle platné schválené územně plánovací dokumentace nachází mimo vymezené současně zastavitelné území obce, lze realizovat taktéž mimo zastavitelné území obce a že z tohoto důvodu jsou stavby základnových stanic mobilních operátorů součástí technické infrastruktury, kterou nelze podmínit územním plánem. Současně odkázal na § 2 odst. 1 písm. k) bod 2, stavebního zákona, jež obsahuje definici technické infrastruktury. Žalobce v odvolání nenamítal konkrétní důvody nesouladu projednávaného stavebního záměru s územním plánem, takže žalovaný považoval rozhodnutí uvedené důvody za zcela dostatečné. Dále poukázal na přílohu č. 2 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 ve znění pozdějších předpisů, z jejíhož bodu Technická vybavenost – Spoje je zřejmé, že mezi veřejně prospěšné stavby jsou zahrnuty trasy místní a dálkové telekomunikační sítě a plochy pro vysílače radiokomunikací a radiotelefonů. Ze všech těchto uvedených skutečností vyplývá, že vydáním napadeného rozhodnutí OÚSR MMB nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobců, podaná žaloba je nedůvodná a vzhledem k popsáným okolnostem navrhuje zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

K žalobě se vyjádřily osoby zúčastněné na řízení 1,2,3,4.

Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2 se ztotožňují s vyjádřením žalovaného k žalobě, které podal žalovaný dne 22.11.2010 jakož i s obsahem vyjádření a návrhem na rozhodnutí soudu, které podává osoba zúčastněná na řízení č. 1. Žaloba žalobce je nedůvodná, neboť nedošlo k zásahu do práv žalobce a navrhuje zamítnutí žaloby. Osoba zúčastněná na řízení č. 3 ve svém vyjádření ze dne 28.3.2011 navrhuje zrušení napadených rozhodnutí vydaných ve věci s tím, že správní úřad postupoval v rozporu se zásadou rovnosti a nestrannosti a v rozporu se zásadou předvídatelnosti. Porušení těchto zásad se dopustil Magistrát města Brna, obor územního plánování a rozvoje, když na pozemcích parc. č. ... v k.ú. ... sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0106003/2008 a 4100/OÚPR/MMB/0105998/2008 Magistrát města Brna, odbor územního plánování a rozvoje nezohlednil, že kabelová přípojka má být umístěna na pozemcích, které zasahují do ochranného pásma návrhové trasy rychlostní komunikace R43. Jako osoba zúčastněná na řízení v minulosti žádal o zřízení věcného břemene, které by zatížilo pozemky parc. č. .. a ... v k.ú..... Na těchto pozemcích měla v úmyslu vést vodovodní přípojka k zahrádkářskému objektu na pozemku parc. č.... v k.ú. .. Porušení svého práva spatřuje v tom, že odbor územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna vyslovil dne 6.4.2009 nesouhlas se zřízením tohoto věcného břemene. Stavba základnové stanice se nachází v bezprostřední blízkosti zastavěného a pro rekreaci využívaného území, což je umístění zcela nestandardní a akceptovatelné pouze v případě, že není možné jiné umístění při splnění technických požadavků na kvalitu poskytované služby. Umístěním a provozem předmětné základnové stanice se zásadně mění nejen krajinný ráz, ale i podmínky využívání těchto staveb a pozemků, na kterých jsou stavby umístěny. Tyto skutečnosti všechny úřady v procesu územního řízení zcela ignorovaly a platnou územně plánovací dokumentací při svém rozhodování uplatnily zcela rigidně a v zásadě nepřiměřeně a necitlivě vzhledem k oprávněným zájmům vlastníků nemovitostí a občanské veřejnosti. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 ve svém vyjádření ze dne 28.1.2011 se pouze připojila k řízení a blíže se k věci nevyjádřila.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z ust. § 75 odst. 1 zákona

č. 150/2002 Sb., v platném znění – soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí.

Soud provedl šetření správním spisem žalovaného, z něhož bylo zjištěno, že správní orgán na základě žádosti žadatelů T-Mobile CR Praha a Vodafone CR Praha zahájil územní řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Základnová stanice T-Mobile CR, a.s. 607 15 Brno – Kníničky, základnová stanice Vodafone CR, a. s. 191 78 Brno - Přehrada“ umístěnou na p.č. 3375, 3774, 3722, 514, 513, 520, 539/1 k.ú. Kníničky a nařídil veřejné ústní jednání na 19.2.2009 ve 14:00 hod veřejnou vyhláškou ze dne 15.1.2009. Tento způsob doručování územního rozhodnutí vychází z ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon - § 92 odst. 3.

O tomto veřejném jednání uvědomil účastníky řízení podle § 85 odst. 1 a 85 odst. 2 stavebního zákona a dotčené orgány dle rozdělovníku.

Žalobce podal námitky 18.2.2009, kde napadl stanovisko orgánu ochrany přírody ve věci posouzení vlivu na krajinný ráz podle zákona o ochraně přírody a krajiny s tím, že předmětná stavba není veřejným zájmem a další námitky, které v negativním smyslu stavba bude mít na životní prostředí, resp. vliv na zdraví a bezprostřední okolí stavby a užívání pozemků v okolí.

Dne 19.2.2009 proběhlo veřejné ústní jednání a ve věci byl sepsán protokol, kde po seznámení s rozhodnými skutečnostmi podstatnými z hlediska územního řízení účastníci veřejného ústního jednání vznesli své návrhy a připomínky. Žalobce námitky nevzněl, vznesla je paní S., která požadovala doplnění písemných připomínek, aby byly součástí spisu. Z protokolu vyplývá, že tyto připomínky byly na jednání probírány a zástupce investora na ně odpověděl. Žalobce protokol podepsal, aniž by sám uvedl námitky či připomínky.

Žalobce sám pak podal námitky až 2.3.2009, kde sdělil své obavy, že pozemky a objekty v blízkosti vysílače budou neprodejné, budou ohroženy rozvody vody a k pozemku pana Pařila v případě havárie nebude přístup. Jednání dne 19.2.2009 označil včetně doložené dokumentace jako blábol.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vydáno územní rozhodnutí č. 102 o umístění stavby, kde se správní orgán I. stupně s předloženými námitkami zabýval. Uvedl, že návrh na vydání územního rozhodnutí byl doložen projektovou dokumentací, zpracovanou oprávněným projektantem a projednanou se správcem dotčené technické a dopravní infrastruktury a s dotčenými orgány. Stanoviska, připomínky a požadavky, týkající se předmětného územního řízení, byly zapracovány do podmínek tohoto rozhodnutí. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů, vyžadovaných zvláštními předpisy a zahrnul je do podmínek rozhodnutí.

K námitkám žalobce se vyjádřil tak, že je zamítl jako nedůvodné. Vyhověl pouze námitce, když žadatel nepředložil souhlasy majitelů pozemků, které by byly dotčeny, např. vedením elektrických kabelů, ochrannými zónami těchto kabelů. Uvedl, že námitky jsou nedůvodné především z toho důvodu, že navrhovatel doložil k žádosti o územní rozhodnutí závazné stanovisko KHS JMK ze dne 21.11.2008, č.j. 4356/2008/BM/HOK, zamítl námitku týkající se hlučnosti záložního zdroje energie s tím, že objekt bude napojen na trvalý přívod elektrické energie dvěma přípojkami NN, v případě poruchy by se jednalo o krátkodobé umístění záložního zdroje energie, které toto rozhodnutí neřeší a k tomu doložil kladné stanovisko KZS JMK ze dne 8.1.2009 a tímto je stavební úřad vázán. Hlučnost plánované stavby byla vyřešena stanoviskem Krajské hygienické stanice, která vydala pro umístění stavby kladné závazné stanovisko a k námitce nedoložení souladu s územním plánem města Brna bylo doloženo kladné vyjádření MMB – OÚPR jako dotčeného orgánu v územním řízení, dle něhož pozemek parc. č. .. k.ú. ... součástí plochy ZPF, ze dne 28.7.2006 v ploše nestavební a podle platných regulativů ÚPMB jsou stavby a zařízení neuvedené v regulačních podmínkách jednotlivých funkčních typů s výjimkou komunikací a zařízení technické vybavenosti a je tedy v těchto přípustná.

Na to bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo napadeno odvoláním a v odvolacím řízení odvolací orgán potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a námitky žalobce zamítl jak už je výše podrobně popsáno.

Obsahem předložených správních spisů jsou mimo jiné rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu a dále podklady sloužící pro rozhodnutí ve věci včetně odvolání žalobce.

Krajský soud v Brně přezkoumal obě rozhodnutí, jakož i řízení předcházejících jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou a po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Soud zjistil, že územní řízení bylo vedeno podle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, kde žalobce byl účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť byl osobou, jehož vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám, na nichž může být územní rozhodnutí přímo dotčeno. Žalobci jako účastníkovi řízení náleží právo vznést námitky ve správním řízení ale dle ust. § 89 odst. 3 stavebního zákona má povinnost ve svých námitkách uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení a uvést důvody podání námitek, neboť k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky se nepřihlíží. Z odst. 1. výše uvedeného ustanovení vyplývá, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni, ze správního spisu vyplývá, že účastníci řízení na tuto skutečnost upozorněni byli.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že námitky žalobce byly podány v rámci správního řízení spolu s ostatními námitkami účastníků řízení (totožné), a to před veřejným ústním jednáním. Žalobce však je podal opětovně v březnu 2009, tj. po ústním jednání. Správní orgán I. stupně se jeho námitkami zabýval, ve vydaném rozhodnutí je však neuznal jako oprávněné

a zamítl je. Na základě podaného odvolání jednal odvolací orgán Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení, který ze stejných důvodů odvolání žalobce zamítl. Oba správní orgány se opřely o ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona, kde kromě jiného osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Vzhledem k tomu, že z důvodů, které byly výše uvedeny žalobce porušení svého konkrétního práva nespecifikoval, správní orgány neshledaly, že by jeho právo bylo přímo napadeným rozhodnutím dotčeno, jeho námitky uznány nebyly. Zde soud nemohl uznat námitku, že při ústním jednání nebyl sepsán řádný protokol, neboť protokol sepsán byl, žalobce námitky přímo do protokolu nevznesl a tudíž nemůže namítat jeho nesprávnost jenom pro skutečnost, že v protokole nebyla uvedena funkce osoby, která protokol sepisovala. Tento malý nedostatek skutečně nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krom jiného žalobce uvedl, že tento protokol byl nečitelný, soud je jiného názoru, neboť bylo možno tento protokol přečíst. Neobstojí ani námitka žalobce, že mu nebylo sděleno, že by mohl vznést námitky, neboť ostatní účastníci tohoto jednání své námitky do protokolu vznesli. Žalobce protokol podepsal, aniž by cokoliv k projednávané věci namítal. Z protokolu vyplývá, že zástupce správního orgánu se vyjádřil k námitkám, které byly do doby ústního jednání správního orgánu zaslány. Jednotliví účastníci tohoto jednání vznášeli své připomínky, jako už bylo výše uvedeno žalobce žádnou připomínku nevznesl. Teprve po provedení tohoto ústního jednání vznášel své připomínky, které správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč je neuznal za důvodné. K žalobním bodům uvedeným v žalobě soud pro jejich obsáhlost popsanou výše odkazuje na zdůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, s kterým se ztotožňuje.

K rozporu dokumentace s vyhl.č. 503/2006 Sb., žalovaný zdůraznil, že zmíněnou část přílohy – příloha č. 4, část D, písm. b), bod 2 – je zřejmé, že se k umísťované stavbě vůbec nevztahuje.

K nezákonnému postupu žalovaného ohledně závazných stanovisek s odvoláním na ust. § 149 správního řádu žalovaný správně uvedl, že z odst. 5 správního řádu výše uvedeného ustanovení je jako jediný možný prostředek nápravy je přezkumné řízení u správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal. Jediný postup směřuje k tomu, pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, že si správní orgán vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska u nadřízeného orgánu. To se v projednávaném případě stalo, ať už ve věci závazného stanoviska Krajské hygienické stanice, stanoviska Hasičského záchranného sboru ČR, odboru životního prostředí a zemědělství týkající se vynětí ze zemědělského půdního fondu. Námitky žalobce směřovaly pouze do stanovisek závazných a ty byly přezkoumány nadřízenými správními orgány, takže žalovaný neměl již další zákonné prostředky, jak případně námitkám žalobce v odvolacím řízení vyhovět. Pokud se jedná o námitku neposouzení zásahu do krajinného rázu podle ust. § 58 odst. 3 správního řádu je správní orgán v otázkách, jež mu nepřísluší rozhodovat, pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů vázán. Žalovaný proto neměl v územním řízení prostředky, kterými by mohl zohlednit námitky žalobce týkající se podkladu rozhodnutí posuzování zásahu do krajinného rázu ze strany odboru životního prostředí Magistrátu města Brna nebo jeho aktuálnosti. To bylo též v napadeném rozhodnutí řádně vysvětleno. Ani k tvrzené námitce, že se žalovaný nevypořádal s namítaným rozporem mezi podmínkami vyjádření Ministerstva obrany ČR, Vojenské ubytovací a stavební správy Brno a rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí vyplývá z obsahu spisu, že žalobci

přisvědčit nelze, neboť podmínky vyjádření VÚSS a rozhodnutí MMB OŽP si odporují. Jednalo se v podstatě jenom o použití nátěru na stožár výstražným překážkovým značením obecně a je však více možných provedení takového značení. Z rozhodnutí OŽP MMB přímo je nasnadě, že povinnost opatřit stožár právě takovým výstražným překážkovým značením je s požadavkem OŽP MMP v souladu nikoliv v rozporu.

K námitce rozporu stavby s územním plánem žalovaný zdůvodnil, že dle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v souladu s charakterem území umísťovat mimo jiné technickou infrastrukturu. Zároveň stavby základnových stanic mobilních operátorů v území, které se dle platné schválené územně plánovací dokumentaci nachází mimo vymezení současně zastavitelné území obce, lze realizovat taktéž mimo zastavitelné území obce a že z tohoto důvodů jsou stavby základnových stanic mobilních operátorů součástí technické infrastruktury, kterou nelze podmínit územním plánem (§ 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona obsahující definici technické infrastruktury).

Jak již bylo výše uvedeno z ust. § 86 odst. 4 stavebního zákona vyplývá postup v případě vyžaduje-li záměr k posouzení vlivu na životní prostředí, připojí žadatel k žádosti stanovisko příslušného úřadu podle zvláštního právního předpisu. Bude-li toto hodnocení prováděno souběžně s územním řízením, připojí žadatel dokumentaci vlivu záměru na životní prostředí. V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu kromě jiného podle písm. e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporu a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Z ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby. Vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo do ukončení činnosti a následný způsob úpravy území.

Dle názoru soudu žalovaný v tomto případě postupoval v souladu se zákonem a nedošlo k porušení povinnosti správního orgánu umožnit žalobci jeho práva a oprávněné zájmy. Žalobce obecně uvádí porušení těchto práv, ale konkrétní přímé porušení, tak nedoložil. Neprokázal, že námitky uvedené ve správním řízení by měly mít vliv na zákonnost napadeného územního rozhodnutí. Jak bylo výše uvedeno stavební úřad je v souladu se stavebním zákonem povinen posoudit návrh na územní rozhodnutí z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření k území a jeho důsledků, posoudit, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního poutního

fondy apod. pokud posouzení nepřísluší jinému orgánu. Stavební úřad disponuje odbornou znalostí pouze v části výše uvedených hledisek. Zbylou škálu odborných kompetencí představují dotčené orgány státní správy, které stavební úřad doplňují. Nejsou v pozici účastníků řízení, nýbrž zauímají postavení *sui generis*. Podstatou tohoto postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který územní řízení vede a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území. Stavební úřad je jejich stanovisky vázán, neboť sám nedisponuje jednak působností, jednak odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány státní správy. Stavební úřad plní v tomto ohledu roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky. Cílem popsání systému vztahu stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy je zajistit komplexní posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí. Tento právní názor převzal soud z judikatury NSS 9As 37/2010 v obdobné věci.

Jak vyplývá z ust. § 85 odst. 2 písm. b) žalobce byl účastníkem řízení jako osoba, jehož vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Toto přímé dotčení žalobce v žádném případě neprokázal. Z § 89 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Námitky, které žalobce podal byly zdůvodněny v souladu s tímto ustanovením.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu posoudil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřednické činnosti nevznikly, soud proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě však osobám zúčastněným na řízení 1, 2, 3, 4 žádné náklady nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. ledna 2012

JUDr. Jaroslava S k o u m a l o v á, v. r.
předsedkyně senátu